

Met de pelgrim op pad: “Ankie Scholten”

Ankie is een sportieve moeder van 2 volwassen dochters, oma van 2 kleinkinderen en bonusmoeder van 2 kinderen van haar vrouw. Ze is sportief, heeft pedagogisch werk gedaan in het voortgezet onderwijs. Jarenlang actief met bewustwordingsactiviteiten voor jeugd en volwassenen, Mindfulnessstrainer en het geven van creatieve workshops. Daarnaast runt ze met haar partner een B&B in Asten. Momenteel heeft ze er een gezin uit Oekraïne onderdak gegeven. Mede door de Camino is ze samen met haar partner hiertoe gekomen: ‘Wat hebben we nodig en wat kunnen we geven?’.

Het voortraject om op pad te gaan

Aanleiding

De Camino zat in Ankie’s hoofd, hart en bewondering. Het stoppen met werken en gedachten aan de rugzak met stenen op zolder was een zetje om daar eens ‘een eindje mee te gaan lopen’. Het kijken van de film ‘The Way’ was doorslaggevend en besloot ze ‘ik ga dit doen!’. Haar partner moest wennen aan het idee dat Ankie een paar weken weg zou zijn. Ankie heeft haar gezegd dat het wel langer zou worden ...

Ankie wilde 6 april 2021 in haar woonplaats Asten starten, maar door de Corona regels kon ze niet de grens over. Ze besloot daarom om te starten in Pieterburen. Hierdoor zou het langer duren voor ze bij de grens was en dan zou het wellicht wel kunnen. Het uitstellen van de startdatum was voor haar geen optie.

Ze wilde in haar geboortedorp Valkenswaard de 1-stempel halen. Dit heeft ze gedaan samen met een van haar kleinkinderen. Aangekomen bij de kerk vroeg haar kleindochter van wie dat grote huis was. Ankie antwoordde: ‘Dat is het huis van god’. Haar kleindochter vroeg: ‘Is hij thuis?’.

Ankie heeft iets met het Avé Maria en het toeval (?) wilde dat ze dat hoorde in de kerk. Haar kleindochter danste op de muziek zoals Elza in de Disney film Frozen.

Ze staken een kaarsje aan. Haar kleindochter zag een vrouw bidden en zei tegen deze vrouw: ‘Jij gaat dood’, waarop de vrouw adrem antwoordde: ‘Ja, maar niet vandaag!’.

Ter voorbereiding van haar tocht heeft Ankie twee Camino veteranen gesproken en 1 boek gelezen. Toen besloot ze niet verder op zoek te gaan naar informatie, omdat ze haar tocht graag blanco in wilde gaan.

Wel heeft ze gezocht naar informatie over wat mee te nemen.

Enig idee van hetgeen je te wachten stond?

Geen idee! Mensen waarschuwde haar dat ze zichzelf tegen zou komen tijdens de tocht. Maar Ankie zegt: ‘Ik kom mezelf sowieso iedere dag tegen en sta reflectief in het leven’. Ankie heeft alleen gelopen en zegt hierover dat alleen lopen misschien minder eenzaam is dan samen.

Tijdens de tocht

Welke overnachting zul je niet vergeten?

Ankie roept spontaan: ‘Heb je even? Ik heb er zoveel, die ik niet zal vergeten’. Ze heeft niets vooruit geboekt en komt op een moment bij een Herberg waar ze verwacht had te

kunnen slapen. Deze herberg was gesloten. Twee Chambre d'Hôtes bleken 'complet'. Het Hotel was gesloten door Covid en de camping veel te ver weg.

Ze ging op een bankje zitten en had prachtig uitzicht – plek gevonden – gearriveerd. Ze had tenslotte een slaapzak in haar rugzak.

Een française zag haar en riep: 'Saint Jacques? Où dormez-vous?'. Ankie zei: 'Ici'. Er volgde een heel verhaal in rap Frans, met herhaaldelijk 'ma maison'. Dat bleek zo'n 20 km verder te zijn, niet helemaal ideaal, maar Ankie had het advies gekregen om een aangeboden slaapplek aan te nemen. Ankie heeft bij de française een maaltijd met groenten uit eigen tuin gekregen, een limousin biefstuk, wijn en kazen als dessert. Het was een heuse feestmaaltijd! Heel gezellig. Bij de meloen kreeg ze een drankje, volgens de française 'pour la santé du pèlerin'. Ankie zag 65% alc op de fles staan en moest denken aan het toverdrankje van Asterix en Obelix.

Ze heeft als een blok geslapen, een goed ontbijt gekregen en is teruggebracht naar het punt waar ze opgehaald is. De française wilde absoluut niets hebben voor het verblijf.

Ankie vertelt ook over een boerderij waar ze overnacht heeft en waar ze € 15,00 vroegen. Het was een bijzondere plek. De koeien en varkens zaten in de stal. Alle andere dieren, en dat waren er veel, liepen gewoon los rondom de boerderij. Ze zouden friet en een kroket eten, maar de bewoner werd weggeroepen om iemand die gestrand was van diesel te voorzien. Ankie ging mee en de avondmaaltijd werd churros. Al met al had ze een fantastische tijd gehad en heeft met liefde € 50,00 gegeven, omdat ze het nodig hadden.

Heb je verslag gedaan van je tocht?

Ankie is sowieso een schrijver. Het hele jaar door. Dus, ja! Ze heeft zowel op Polarsteps als Facebook verslag gedaan. Ze komt deze berichten nu weer regelmatig tegen als Facebook haar herinnert aan berichten van 1 jaar geleden.

Haar oorspronkelijke plan was om een persoonlijk boek te schrijven, met foto's voor haarzelf en haar kinderen. Niet om te publiceren.

Nu ervaart ze een andere activiteit, de camino zit volledig in haar, in iedere cel en ze leeft daarin verder.

Wat was jouw leukste ontmoeting?

Ankie heeft teveel leuke ontmoetingen gehad en de leukste schiet haar niet direct te binnen.

Graag vertelt ze over een bijzondere ontmoeting: die met de Oostenrijkse Bettina. Bettina had kort geleden haar moeder verloren en haar zus. Een deel van de as van haar zus, droeg ze bij zich en ze wilde de helft hiervan, zoals ze haar zus had beloofd, bij het Cruz de Ferro uitstrooien en de andere helft op 'lands end' Finisterre.

Ze liepen niet samen, maar kwamen elkaar wel regelmatig tegen, zoals dat gaat. Ook bij het Cruz de Ferro kwamen ze elkaar tegen. Ze luisterden samen naar het liedje 'we're all going home' van 'the wanderer' op Ankie's telefoon. Emotioneel!

Op Finisterre hebben ze elkaar weer getroffen. Ze zijn naar het nul punt gelopen en hebben daar de laatste as uitgestrooid. Ze hebben toen geluisterd naar het liedje 'you can relax now' van Shaina Noll. Ze was klaar!
Bettina noemt Ankie nog steeds haar 'Camino angel'.

Ankie's 100^e wandeldag heeft ze gevierd met haar 'Camino familie'. Veel mensen herkende haar aan haar witte haar en het gele sjaaltje en noemde haar ook vaak 'de Hollandse met het gele sjaaltje'. Ze hadden onderweg bloemen geplukt en aan het einde van de dag stonden ze allemaal klaar om samen met Ankie deze mijlpaal te vieren.

Een ontroerende en waardevolle ontmoeting had ze in een plaatsje waar zowel de Herberg, als het Pension en het Hotel allemaal dezelfde naam hadden: San Anton. Ze hoorde buiten mensen het liedje zingen 'Daar in het kleine café aan de haven ...' en het leek erop dat ze daarna de tekst kwijt waren. Dat vond Ankie vreemd en bijna automatisch zong ze hard de volgende regels van het lied. Zo ontmoette ze een vrouw die tolk was voor een doof gezelschap. Deze dove mensen zongen het lied. Ze hebben samen gegeten en met gebarentaal en door de tolk met elkaar kunnen praten. Omdat Ankie ook doof is aan 1 oor, gaf dit in gesprek zijn met dove mensen haar een extra betekenis.
Ze moest terugrennen tijdens het dessert om nog op tijd binnen te zijn, maar helaas was ze 5 minuten te laat en de deur was dicht. Op de deur hing een briefje met telefoonnummer. Dat heeft ze gebeld en wat blijkt? Ze stond bij de verkeerde 'San Anton'!

Had je een steen meegenomen?

Twee! Die ze onderweg geregeld heeft vastgepakt.

De eerste steen was voor de wens de dingen die pijnlijk waren en beter anders hadden kunnen lopen.

De tweede steen was voor kracht om wensen los te kunnen laten.

Eenmaal bij het Cruz de Ferro wilde ze de eerste steen het liefst hard weggooiden, maar ze heeft gewacht tot ze de steen gewoon kon neerleggen.

De tweede steen ging gemakkelijk.

Na de tocht

Welke camino heb je gelopen?

Van Pieterburen naar Maastricht, naar Via Monastica, Vezelay, over Nevers naar SJPdP. De gebruikte routebeschrijvingen en boeken heeft ze achter gelaten en weggegooid. Ze heeft de tocht gelopen: sportief – fotograaf – toerist - – Pelgrim! Wil je weer gaan lopen? Ankie antwoordt: 'JAAAAA!!, zijn er mensen die nee zeggen?'. Ze zegt dat als ze geen vrouw en kinderen had gehad, ze niet teruggekomen zou zijn. Ze zou 'onderweg' gebleven zijn.

Indrukken achteraf

Wat is volgens jou het pelgrimsgevoel?

Ankie voelde bepaalde dingen, ging fotograferen. Ze kwam iedere dag uit bij Maria, in iedere kerk en dat gaf haar het gevoel dat er voor haar gezorgd werd. Ze kon onderweg hulp vragen bij Maria en ook bij Sint Jacob.

Ze heeft vertrouwen ontwikkelt: mensen geven wat nodig is en andersom. Een pelgrim zal je nooit voorbij lopen zonder te vragen 'Ben je oké?'.

Veel dichterbij echte waardes komen, relativiseren, los laten en hoe, één worden met de weg. De nietigheid van haarzelf.

Tijd bestaat niet.

Een hele lange retraite met jezelf en anderen en de natuur.

Wat koester je nu nog het meest?

Het open-hart-gevoel van mensen en dit met elkaar kunnen.

Wat heb je eigenlijk echt nodig? Te geven wat je hebt, zowel spullen als het hart. Het gaat niet om 'wat', maar 'dat', zoals samen eten.

Het hoogtepunt van de tocht

Misschien het moment dat Ankie een hoge berg opgeklimmen was en de vale gieren zag hangen in de lucht, ze voelde een enorme kracht in haar lijf: als ik dit kan, kan ik alles! (en ik kon al zoveel).

Het gevoel van achter iedere berg is een andere berg en na ieder dal is er weer een dal.

Wat heeft de camino jou opgeleverd?

Misschien ben ik terugveranderd naar wie ik echt ben. Mezelf!

Ik ben bewuster en dankbaar.

Algemene punten

Advies aan de vertrekkende pelgrim

Eigenlijk alleen dat ze erop moeten vertrouwen dat de weg ze brengt en dat ze daarvoor open moeten staan.

Voor wie of wat zou je een kaars willen opsteken?

Voor iedereen, niemand uitgezonderd.

Ankie heeft de tocht opgedragen aan haar kinderen.

Tot slot

Ankie heeft van 6 april tot 6 oktober 2021 gelopen, 6 maanden. Er is wat extra tijd gaan zitten in een vakantie met haar vrouw, anders zouden ze geen vakantie samen hebben. Deze was gepland in De Creuse, waar ze een caravan hebben staan. Maar, mede vanwege het slechte weer liep Ankie veel km's per dag, soms wel 40. Als ze links of rechts keek, zag ze de binnenkant van haar capuchon. Hierdoor liep ze te snel en is weer drie dagen terug moeten lopen naar de plek waar ze afgesproken hadden.

30 September is Ankie 60 geworden en ook dit hebben ze samen gevierd in Santiago!